

РЕШЕНИЕ

№ 6867

гр. София, 01.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 51 състав,
в публично заседание на 20.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анета Юргакиева

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **7490** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от АПК във вр. с чл. 186, ал. 4 от Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС).
Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], срещу Заповед за налагане на принудителна административна мярка (ПAM) № ФК-С565-0038016 от 16.07.2020 г., издадена от началника на отдел „Оперативни дейности“ в Главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, с която е наложена на дружеството ПAM „запечатване на търговски обект и забрана на достъпа до него за срок от 14 дни“.
Според изложеното в жалбата оспорената заповед е незаконосъобразна поради противоречие с материалния закон и несъответствие с целта на закона. Развити са подробни съображения за несъответствието на мярката с целта на закона съобразно чл.22 от ЗАНН, като се поддържа, че запечатването не би довело до предотвратяване или преустановяване на нарушение, свързано с неиздаване на съответен документ за продажба, а посочените цели – да се предотврати извършването на ново нарушение и преустановяване на лошите практики в обекта, извършвани с цел отклонение от данъчно облагане, са несъстоятелни. Изтъква се, че прилагането на ПAM не само не би постигнала нито една от целите на административната принуда, но и възпрепятства упражняването на търговската дейност за определен срок. В съдебното заседание по делото жалбоподателят се представлява от адв. С., който поддържа жалбата и моли тя да бъде уважена, като бъдат присъдени на дружеството и сторените разноски.
Ответната страна – началникът на отдел „Оперативни дейности“ в Главна дирекция

„Фискален контрол“ при ЦУ на НАП – С., чрез юрк. П., оспорва жалбата и моли тя да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като се запозна с жалбата и след съвкупна преценка на събраните по делото доказателства, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

На 09.07.2020 г. в 15:30 часа инспектори по приходите в Главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП – С. извършили проверка на търговски обект – пица на парче, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от [фирма]. При проверката била извършена контролна покупка на четири броя пица на парче на обща стойност 6.00 лв., платена в брой, като плащането е прието К. К. – продавач. За извършената продажба не била издадена фискална касова бележка от наличното в обекта фискално устройство. След легитимирането на органите на НАП, от фискалното устройство с ИН на ФУ DT755256 и ФП №027555256 е отпечатан КЛЕН за дата 09.07.2020 г., в който не била отразена извършената продажба. Установена била и положителна разлика от 18.50 лева в касовата наличност– разчетената касова наличност съгласно дневния отчет била в размер на 173.10 лева, а наличните парични средства – 191, 60 лева

Резултатите от проверката били обективирани в Протокол за извършена проверка АА № 0038016/09.07.2020 г. Проверяващите приели, че е налице нарушение на чл. 118, ал. 1 ЗДДС.

Във връзка с констатациите от проверката, на 16.07.2020 г. началникът на отдел „Оперативни дейности“ в Главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП – С. издал процесната Заповед за налагане на принудителна административна мярка № ФК-С565-0038016/16.07.2020 г., с която спрямо „ [фирма] е наложена ПАМ – запечатване на търговския обект –и забрана за достъп до него за срок от 14 дни, на основание чл. 186, ал.1, т.1, б. „а“ и чл. 187, ал. 1 ЗДДС.

Жалбата е допустима - подадена е в срок, от лице, което е адресат на акта и следователно е легитимирано да обжалва.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 186, ал. 3 ЗДДС, принудителната административна мярка по ал. 1 се прилага с мотивирана заповед на органа по приходите или оправомощено от него длъжностно лице. Видно от приложената по делото заповед № ЗЦУ – ОПР16/17.05.2018г., началниците на отдели „Оперативни дейности“ в Главна дирекция „Фискален контрол“ в ЦУ на НАП, на каквато длъжност е назначено и издалото заповедта длъжностно лице, са оправомощени да издават заповеди за налагане на принудителна административна мярка „запечатване на обект“ по чл. 186 ЗДДС. Въз основа на това съдът приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган. Спазени са изискванията за форма на административния акт, като не се установяват допуснати в хода на административното производство нарушения на административнопроизводствените правила.

По отношение материалната законосъобразност на акта:

Според чл.186, ал.1, б.„а“ от ЗДДС, на лице, което не спази реда или начина за издаване на съответен документ за продажба, издаден по установения ред за доставка/продажба, независимо от предвидените глоби или имуществени санкции, се налага принудителната административна мярка (ПАМ) запечатване на обект за срок до 30 дни. Посочената разпоредба обвързва императивно органите по приходите със задължение да прилагат посочената ПАМ във всеки случай на установено от тяхна страна нарушение на реда или начина за издаване на съответен документ за продажба.

Съгласно чл. 118, ал. 1 ЗДДС всяко регистрирано и нерегистрирано по този закон лице е длъжно да регистрира и отчита извършените от него доставки/продажби в търговски обект чрез издаване на фискална касова бележка от фискално устройство /фискален бон/ или чрез издаване на касова бележка от интегрирана автоматизирана система за управление на търговската дейност /системен бон/, независимо от това дали е поискан друг данъчен документ. В конкретния случай безспорно се установява, че за извършената покупка в стопанисвания от жалбоподателя търговски обект не е издадена фискална касова бележка. Този факт не се оспорва от жалбоподателя. Не се спори и че в търговския обект е инсталирано и регистрирано касово фискално устройство. Издаването на фискална касова бележка за извършените покупка и плащане в брой е било дължимо, но това не е сторено. Следователно, налице е неизпълнение от страна на жалбоподателя на задължението по чл. 118, ал. 1 ЗДДС за регистриране и отчитане на извършена в стопанисвания от него обект продажба чрез издаване на фискална касова бележка, което обуславя наличие на материалните предпоставки за прилагане на ПАМ - запечатване на обекта по чл.186, ал.1, б.“а“ ЗДДС. При наличие на предпоставките на чл. 186, ал. 1 ЗДДС, органът е длъжен да издаде заповед за налагане на принудителна административна мярка, независимо от предвидените глоби или имуществени санкции. На административния орган не е предоставена възможността да преценява дали да наложи мярката или да не я наложи. Единствената преценка, която административният орган е оправомощен да извърши, е по отношение срока на запечатването и забраната на достъп до обекта. Относно определения в заповедта срок на прилагане на мярката административният орган е изложил достатъчни мотиви, които правят извода му обоснован и съобразен с принципа на съразмерност по чл.6 от АПК. В случая продължителността на мярката е определена в размер под средния от предвидения в закона (запечатването е разпоредено за срок от 14 дни при максимално установен в закона 30 дни). За да наложи запечатването за този срок, административният орган е взел предвид вида на упражняваната търговска дейност, работното време на търговския обект и неговото местонахождение – с голям клиентопоток.

Несъстоятелни са изложените от процесуалния представител на жалбоподателя доводи за незаконосъобразност на заповедта, основаващи се на несъответствието между часа на проверката и на извършване на нарушението, съгласно данните в протокола. Видно от протокола, проверката е започнала в 15.30 часа, а контролната покупка е извършена в 15.35 часа, което и часът на извършване на нарушението, и съдът не намира никакво несъответствие в така описаната хронология на действията.

На последно място, съдът намира и че оспорената заповед е издадена в съответствие с целта на закона. Видно от изложените в заповедта мотиви, с мярката се цели постигне на промяна в начина на извършване на дейността в конкретния търговски обект и засилване на контрола от страна на търговеца, като прекият резултат е правилно отчитане на дейността, а индиректният - недопускане вреда за фиска. Посочената цел съответства на чл. 22 ЗАНН, според който принудителни административни мерки се налагат за преустановяване и предотвратяването на административни нарушения. Уредената в чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „а“ ЗДДС принудителна административна мярка „запечатване на обект“ е насочена към постигане именно на тази превантивна цел, доколкото съществува възможност за извършването и на друго нарушение, свързано с неиздаване на документ за извършено плащане.

Предвид изложеното по-горе и като краен извод, съдът намира, че оспорената заповед

е изцяло законосъобразна, а жалбата срещу нея е неоснователна, поради което следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора искането на ответника да му бъде присъден юрисконсултско възнаграждение следва да бъде уважено за сумата от 300 лева.

Воден от горното, Административен съд София - град, III-то отделение, 51 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] срещу Заповед за налагане на принудителна административна мярка № ФК-С565-0038016 от 16.07.2020 г., издадена от началника на отдел „Оперативни дейности“ в Главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на Националната агенция за приходите юрисконсултско възнаграждение в размер на 300 лева.

Решението може да бъде обжалвано в 14-дневен срок от получаването му пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: